

Arrest

nr. 291 322 van 30 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2019 betraden verzoekers, met Angolese nationaliteit, naar eigen zeggen het Belgisch grondgebied.

Op 1 februari 2019 dienden zij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 juni 2021 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 juli 2021 diende verzoekster, Mevrouw P. D., een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verzoek onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 265 601 van 16 december 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 21 april 2022 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 maart 2023 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 21 april 2022 onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.04.2022 werd ingediend door :

D., P. (R.R. ...)

Geboren te Luanda op [...]1963

Haar meerderjarige zoon:

D. M., E. F. (R.R. ...)

Geboren op [...]2004

Nationaliteit: Angola

Adres: F. [...] ETTERBEEK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. We merken op dat betrokkenen op 01.02.2019 een asielaanvraag indienden. Op 22.08.2019 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Portugal bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkenen waren immers via Portugal naar België gereisd. Betrokkenen dienden het grondgebied van het Rijk te verlaten en dienden zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Ze verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen kozen er zelf voor niet naar Portugal te gaan maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 24.01.2020 overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 09.06.2021 een negatieve beslissing en op 05.11.2021 werd deze beslissing bevestigd door de RVV. De duur van de procedure – namelijk twee jaar en negen maanden, Dublinprocedure meegerekend – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan

betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met Angola. Betrokkenen kwamen echter pas op 20.01.2019 naar België. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 55 jaar (voor mevrouw) en ruim veertien jaar (voor E.) in Angola en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van E. Ter staving hiervan leggen betrokkenen één rapport voor van OKAN voor het schooljaar 2019-2020. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn scholing na dit jaar verderzette. Bovendien stellen we vast dat E. reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Betrokkenen tonen niet aan dat E. hier tot op heden scholing geniet aangezien er geen enkel attest voorgelegd wordt van scholing na schooljaar 2019-2020. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij ze verwijzen naar het feit dat de asielprocedure van hun meerderjarige dochter/zus M. P. nog lopende is en een terugkeer aldus een scheiding van haar zou inhouden. Zij zouden het centrum van hun belangen in België gevestigd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name hun twee meerderjarige dochters/zussen waarmee zij samenwonen. Echter, we stellen vast dat de oudste dochter/zus niet over enig verblijfsrecht beschikt en er dus voor kan kiezen om samen met haar moeder en broer terug te keren naar Angola. De andere dochter beschikt over een precair verblijfsrecht in het kader van haar tweede asielprocedure. Aangezien zij echter meerderjarig is valt de band met haar moeder en haar broer niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden enkel één schoolrapport van E. voor.

Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de medische elementen in hoofde van mevrouw. Ter staving hiervan leggen zij volgende stukken voor: een medisch attest dd. 13.07.2021, een raadplegingsverslag dd. 18.06.2021, resultaten van medisch onderzoek dd. 08.09.2021 en 13.09.2021, een medisch attest dd. 01.02.2022, een definitief verslag inzake een operatieprotocol dd. 10.11.2021, een radiologisch protocol dd. 23.05.2021, een kinesitherapievoorschrift dd. 10.11.2021, een consultatieverslag orthopedie dd. 02.06.2021 en een handgeschreven verslag van dr. N. zonder datum. Echter, uit geen enkele van deze stukken blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Uit het medisch attest dd. 13.07.2021 blijkt wel dat zij nood heeft aan hulp van derden, maar zij wordt vergezeld door haar meerderjarige zoon en haar meerderjarige dochter. Dit attest stipuleert duidelijk dat zij fysieke en medisch in staat is om te reizen. Tenslotte wijzen we erop dat de laatste onderzoeken en raadplegingsverslagen dateren van het najaar van 2021 en dat betrokkene geen recente stukken voorlegt. Het meest recente stuk is het medisch verslag dd. 01.02.2022 van dr. J. waarin verwijzen wordt naar het medisch probleem waarvoor zij een artroscopie onderging op 10.11.2021. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar Angola dan ook niet.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer drie jaar verblijf zouden hebben, dat zij zich perfect geïntegreerd zouden hebben zowel op schools vlak als op arbeidsvlak en dat zij Nederlands en Frans geleerd zouden hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 21.04.2022 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 05.11.2021 van hun asielprocedure werd voor

onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in het enige middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Pagina 6 van 13

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf hun langdurig verblijf in België benadrukt, nadat zij Angola dienden te verlaten.

De verzoekende partij benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat zij afwezig zijn gebleven uit hun land van herkomst (Angola), waardoor zij de binding met hun land van herkomst hebben verloren.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met hun land van herkomst (Angola) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, het als “erg onwaarschijnlijk” wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen binding meer heeft met hun land van herkomst omdat mevrouw D. P. “ruim 55 jaar” en de heer D. M. E. “ruim 14 jaar” in Angola hebben verbleven waardoor volgens de gemachtigde “hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met hun relaties in het land van herkomst”. Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de lange periode die verstreken is sinds beide verzoekers Angola verlieten en het verlies van de binding met hun land van herkomst omwille hiervan.

Hun verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die de verzoekende partij heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat zij hebben gekend in Angola.

De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoekster “ruim 30 jaar in Angola” verbleef “waardoor volgens de gemachtigde “haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met haar relaties in het land van herkomst”. De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door de verzoekende partij in de bestreden beslissing. Er bovendien geen oog voor de binding die de verzoekende partij heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die zij hebben voorgebracht bij hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na hun vertrek uit Angola meer dan vier jaar geleden en hun verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Angola. De langdurige afwezigheid van de verzoekende partij uit Angola, de redenen waarom zij vertrokken uit Angola, het gezamenlijk vertrek van de verzoekende partij en hun langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat mevrouw D. P. “ruim 55 jaar” en de heer D. M. E. “ruim 14 jaar” in Angola hebben verbleven waardoor volgens de gemachtigde “hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken [kunnen] worden met hun relaties in het land van herkomst”, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van de verzoekende partij buiten Angola thans de belangen die zij nog hebben in Angola ruimschoots overstijgt.

Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van de verzoekende partij, met name hun verblijf van meer dan vier jaar in België.

Het staat immers vast dat de verzoekende partij op 20 januari 2019 in België zijn toegekomen en zij sindsdien verblijvende zijn in België. Zij keerden niet terug naar Angola.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat de verzoekende partij voorheen verbleven heeft in Angola en zij hier langdurig verbleven - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is buiten Angola. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van de verzoekende partij.

Dat zij voorheen verbleven hebben in Angola, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hen aangehaalde

elementen (documenten) in het kader van hun aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende waren in België.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf gewezen op hun gezinssituatie.

Mevrouw D. P. - de moeder van het gezin - werd geboren op (...) augustus 1963 te Luanda. Zij ging naar de basisschool en woonde als kind in bij haar ouders in R. (Luanda). Toen zij ongeveer 38 jaar oud was, verhuisde zij naar Vila de Mata in Cazenga (Luanda). Mevrouw D. is getrouwd met de heer G. C. M. Hij bouwde het huis voor het gezin in Vila de Mata in Cazenga (Luanda). De man van mevrouw D. was werkzaam in de financiën. Mevrouw D. kreeg vier kinderen (drie dochters en één zoon): D. C. M. M. P. ([...]2001), D. M. E. F. ([...] 2004), D. C. M. M. I. ([...]1998) en D. C. I. C. ([...] 1990).

De verzoekende partij diende Angola te verlaten. De moeder (mevrouw D. P.) en de kinderen kwamen allen samen naar België toe.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend door mevrouw D. P. en de heer D. M. E. Voor de verzoekende partij - de moeder van het gezin en de zoon van het gezin - maakt de aanwezigheid van de andere dochters/zussen in België een buitengewone omstandigheid uit, waarmee niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde wordt vooreerst geen rekening gehouden met mevrouw D. C. I. d. C. ([...]1990), terwijl zij in België een duurzaam verblijfsrecht heeft. Zij is wettelijk samenwonend met R. R., geboren op [...] 1982, hebbende de Belgische nationaliteit, RR: [...]. Zij heeft in België een gezin.

Net als mevrouw D. C. I. d. C., zijn de twee andere dochters/zussen van het gezin (D. C. M. M. P. en D. C. M. M. I.) verblijvende in België. Zij zijn ook samenwonend met de verzoekende partij. Er zou derhalve een breuk ontstaan in het gezin indien de verzoekende partij verplicht zou worden om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Angola, hetgeen door de verzoekende partij werd opgeworpen als een buitengewone omstandigheid.

Dat de dochters/zussen er voor kunnen kiezen om samen met hen terug te keren naar Angola, zoals gesteld in de bestreden beslissing, is louter hypothetisch en miskent de vaststelling dat beide actueel in België verblijvende zijn. Dit vormt actueel derhalve een buitengewone omstandigheid (een feit) voor de verzoekende partij. Bovendien kunnen zij hen niet dwingen om met hen af te reizen naar Angola, terwijl de gemachtigde dit kennelijk wel als uitgangspunt neemt. Dit is bovendien onmogelijk in hoofde van D. C. M. M. P. omdat zij een procedure tot internationale bescherming heeft ingediend en dit verzoek nog steeds in behandeling is.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf gewezen op de medische situatie van mevrouw D. P. Door de verzoekende partij werden verschillende medische attesten toegevoegd aan de aanvraag.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met het element of mevrouw D. P. in staat zou zijn om te reizen, zonder een beoordeling te maken of de medische zorgen die zij nodig heeft ook kunnen verdergezet worden in Angola.

De door de verzoekende partij opgeworpen buitengewone omstandigheden beperken zich dan ook niet tot de (on)mogelijkheid om te reizen, maar hebben betrekking op de medische problematiek van mevrouw D. P. en de zorgen die zij verkrijgt in België, hetgeen niet mogelijk is in Angola.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Angola, in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Angola om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat de verzoekende partij in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Angola te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 11 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (23.03.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (21.04.2022), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De bestreden beslissing steunt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers hebben in de aanvraag onder meer gewezen op de medische problemen van verzoekster waaronder cardiologische problemen als gevolg van een “cardiopathie hypertrophique” waarbij medische attesten werden gevoegd.

Dienaangaande motiveert de gemachtigde, na opsomming van de voorgelegde medische attesten dat uit geen enkel stuk kan blijken dat verzoekster niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Er blijkt uit het attest van 13 juli 2021 wel dat zij nood heeft aan hulp van derden, maar zij wordt vergezeld door haar meerderjarige zoon en meerderjarige dochter. Er staat dat verzoekster fysiek en medisch in staat is om te reizen. Verder wijst de gemachtigde erop dat de laatste onderzoeken en raadplegingsverslagen dateren van het najaar van 2021 en het meest recente stuk van dokter J. is van 1 februari 2022 waarin wordt gesteld dat verzoekster een atroscoopie onderging op 10 november 2021 hetgeen eveneens niet verhindert dat zij tijdelijk terugkeert naar Angola.

Verzoekers stippen aan dat de gemachtigde enkel heeft rekening gehouden met het element dat verzoekster kan reizen, maar dat geen beoordeling is gemaakt of de medische zorgen er zijn die zij nodig heeft en die ook kunnen verdergezet worden in Angola. De door verzoekster opgeworpen buitengewone omstandigheden beperken zich niet tot de (on)mogelijkheid tot reizen maar hebben betrekking op de medische problematiek van verzoekster en ze stelt dat de zorgen die ze in België verkrijgt niet mogelijk zijn in Angola. Verzoekster acht dit strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verder stippen verzoekers eveneens aan dat de behandeling van de huidige aanvraag meer dan 11 maanden in beslag heeft genomen waardoor er sprake schijnt te zijn van een langdurige periode.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde de opgesomde medische attesten inderdaad in hoofdzaak heeft beoordeeld in het licht van de loutere vraag of verzoekster kan reizen. Er blijkt inderdaad uit het medisch attest van 13 juli 2021 van cardioloog F.N. dat zij op de vraag of verzoekster kan reizen heeft geantwoord dat het niet aan haar toekomt de beslissing hierover te nemen, maar dat verzoekster fysiek en medisch gezien kan reizen. Echter in datzelfde attest, waar de gemachtigde op steunt, staat niet enkel dat verzoekster de hulp nodig heeft van familieleden of derden, waar de gemachtigde wel mee rekening heeft gehouden, maar eveneens dat verzoekster nood heeft aan een regelmatige opvolging door een cardioloog en neuroloog, dat de nabijheid van een hospitaal voor cardiologische reanimatie nodig is, dat verzoekster verschillende medicijnen inneemt en dat wat betreft de risico's in geval van terugkeer naar het herkomstland wordt gesteld "*sans la possibilité de bénéficier de ce suivi et d'un traitement bien conduit le pronostic est plus sombre*" (of "zonder de mogelijkheid om te genieten van deze follow-up en een goed begeleide behandeling is de prognose somberder" eigen vertaling). Deze elementen zijn niet in overweging genomen door de gemachtigde zodat hij een partiële lezing van voornoemd attest van de cardioloog heeft gedaan.

Verzoekers kunnen gevolgd worden dat de vraag zich niet louter stelt of verzoekster medisch gezien kan reizen. Immers, zoals zij niet op onredelijke wijze stellen, kan de behandeling van de aanvraag vanuit het herkomstland eerder langdurig zijn, gezien de wet geen enkele termijn voorziet waarbinnen een dergelijke aanvraag moet behandeld worden. In casu hadden verzoekers de aanvraag volgens de bestreden beslissing ingediend op 21 april 2022 en is de beslissing gevallen op 23 maart 2023. Ook al kunnen uit een langdurige behandelingstermijn geen rechten worden geput, moet de Raad wel vaststellen dat op het ogenblik van de aanvraag de voorgelegde attesten actueel waren en dat het niet tot de verantwoordelijkheid van verzoekers behoort dat die termijn 11 maanden in beslag heeft genomen. Hoe dan ook bevat het administratief dossier geen indicatie dat de cardiologische problematiek niet langer aan de orde zou zijn.

De Raad stelt tot slot nog vast dat de gemachtigde zelf verwijst naar het arrest RvS 9 december 2009, nr. 198.769. Dit arrest stelt: "*als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.*", terwijl "*echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" (eigen benadrukken)

Bijgevolg kan de Raad verzoekers volgen dat het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder enerzijds dat verzoekster in haar aanvraag gedateerde medische attesten heeft aangehaald die zij ook aanwendde in haar aanvraag op grond van artikel 9ter die negatief werd afgesloten op 16 december 2021 met een verwerpingsarrest van de Raad. Later herhaalt verweerder in de nota opnieuw dat verzoekster reeds verschillende procedures heeft aangevat die allen negatief werden afgesloten en dat zij de negatieve beslissingen heeft genegeerd. Wat betreft het argument dat meer dan 11 maanden zijn verstreken tussen de aanvraag en het antwoord van de gemachtigde en zij volgens verweerder in de nota eventueel een schending van de redelijke termijn aanvoert, stelt verweerder dat 11 maanden niet als onredelijk lang voorkomen. Verder stelt verweerder dat verzoekers niet aantonen welk nadeel hen dit heeft bezorgd, zodat zij daar geen enkel belang bij

hebben. Verzoekers beperken zich tot de loutere bewering dat er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Zoals supra reeds aangehaald, kan niet gevolgd worden dat de attesten die verzoekster heeft voorgelegd op het moment van de aanvraag gedateerd waren. In de mate dat zij deze ook heeft aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat de beslissing van de gemachtigde van 19 augustus 2021 waarnaar verweerder verwijst de aanvraag enkel onontvankelijk heeft verklaard omdat op het medisch getuigschrift van 13 juli 2021 de rubriek “medische voorgeschiedenis” ontbrak terwijl sedert de wet van 29 december 2010 een standaard medisch getuigschrift moet voorgelegd worden conform het model gepubliceerd in de bijlage van het KB van 24 januari 2011 met die rubriek. Verzoeksters aandoeningen werden aldus niet door de gemachtigde noch door de arts-adviseur beoordeeld in het kader van de 9ter aanvraag, en het arrest van de Raad nr. 265 601 van 16 december 2021 had louter betrekking op de vraag of de gemachtigde op rechtmatige wijze tot de conclusie kwam dat geen standaard medisch getuigschrift volgens het vereiste model werd voorgelegd.

De Raad kan verweerder volgen dat een termijn van 11 maanden in principe niet als onredelijk lang moet beschouwd worden, maar verzoekers hebben ook geen schending van de redelijke termijn aangevoerd in hun verzoekschrift. Ze hebben erop gewezen dat er sprake lijkt te zijn van een langdurige behandelingsperiode. Anders dan verweerder voorhoudt, heeft dit hen wel enig nadeel bezorgd aangezien bijgevolg de gemachtigde de voorgelegde medische attesten als gedateerd heeft beschouwd, dit terwijl er geen indicatie is in het administratief dossier dat er niet langer kan gewag gemaakt worden van een cardiologische problematiek. Zoals supra gesteld, kunnen verzoekers gevolgd worden dat deze niet op zorgvuldige wijze in overweging werd genomen.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

